

מ"ת 5103/01/14 - מדינת ישראל נגד זכריה בן מתעב אבו אלקיעאן, עבדל רחמן בן גברין אבו אלקיעאן

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 5103-01-14 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן (עציר) ואח' 14 ינואר 2014

בפני כב' השופט יואב עטר
המבקשת

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מוני בן מוחה ועו"ד כרמית כהן

נגד

המשיבים

1. זכריה בן מתעב אבו אלקיעאן (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד רן אבינועם
2. עבדל רחמן בן גברין אבו אלקיעאן (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד יוחאי הזז

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות והחזקת מכשירי פריצה. למשיב 1 יוחסה גם עבירה של הפרת הוראה חוקית ואילו למשיב 2 יוחסו עבירות של הסתייעות ברכב לביצוע עוון או פשע, ונהיגה כשברמזור אור אדום.

על-פי הנטען בכתב האישום, ביום 31.10.13 שוחרר המשיב ממעצר במסגרת הליך אחר, על-פי החלטת בית משפט השלום בבאר שבע, בתנאים מגבילים ובכללם "מעצר בית" מלא.

נטען כי ביום 30.12.13 קשרו שני המשיבים עם קטין נוסף להתפרץ לחנות מינימרקט בבאר שבע.

נטען כי המשיבים הגיעו ברכב, במסגרת אותו קשר, אל אותו מינימרקט ביחד עם הקטין ואחרת, כשהם מצוידים במכשירי פריצה.

על-פי הנטען המשיבים והקטין שברו את קיר המינימרקט באמצעות פטיש עד שנפער חור בקיר המבנה, ואז נכנס

הקטין אל תוך המינימרקט ונעצר על-ידי שוטרים שארבו לו בתוך אותה חנות.

נטען כי לאחר האמור לעיל עלו המשיבים על הרכב עמו באו למקום ונסעו מהמקום כשאורותיו כבויים, כאשר המשיב 2 נוהג ברכב. נטען כי המשיבים חצו צומת שעה שאור אדום דלק ברמזור, ונעצרו לאחר מרדף על-ידי שוטרים אשר חסמו את נתיב נסיעתם.

בא-כוח המשיבים כפרו בקיומן של ראיות לכאורה ובקיומה של עילת מעצר.

עיינתי בתיק החקירה.

מהודעת אסף טיאר, בעל חנות המינימרקט, עולה כי במוצ"ש שקדם לגביית ההודעה (25.12.13) נעל את חנות המינימרקט סמוך לשעה 23:00 לאחר שוידא שהכול כשורה. בבוקר יום א' (26.12.13) פתח את החנות וראה כי יש חור בקיר מתחת לכיור בצד הפונה לחלק האחורי של החנות: **"זה נראה לי מוזר כי זה לא היה לפני כן. יצאתי מחוץ לחנות לצד השני של הקיר וראיתי שהקיר מבחוץ ממש נראה כאילו עבדו עליו עם כלי עבודה ושברו חלק ממנו זה העלה לי את החשד שניסו לפרוץ לחנות שלי..."**. טיאר בהודעתו סיפר כי הודיע על כך למשטרה, והמשטרה החלה לבצע מארבים בתוך חנות המינימרקט בשעות הלילה, וכי המשטרה ארבה בתוך חנות המינימרקט בשני הלילות שלאחר מכן ללא אירועים חריגים, ובלילה השלישי: **"אני סגרתי את החנות בשעה 22:00 נעלתי אותה כשבלשים של המשטרה חיכו בתוך העסק שלי. בשעה 23:40 לערך קיבלתי טלפון מהשוטרים ואמרו לי שתפסו פורץ בתוך החנות שלי וביקשו שאבוא"**. טיאר סיפר כי הגיע למקום, פתח את החנות, ראה את השוטרים בתוך החנות ועמם נער שתפסו, ובנוסף סיפר: **"ראיתי שהחור שהיה קטן גם אתמול וגם היום בלילה שסגרתי את החנות אז החור הזה נהיה ענק ככה שבן אדם יכול להיכנס דרכו"**.

לדברי המתלונן טיאר, בתוך החנות סחורה בשווי של כ-300,000 ₪.

מדו"ח הפעולה של השוטר יקיר טלקר עולה כי ביחד עם שוטרים נוספים המתין במארב בתוך החנות כאשר החל לשמוע: **"דפיקות בקיר... לאחור כמה דקות של דפיקות זיהיתי אור של פנס. ואז זיהיתי בן אדם שנכנס לעסק כאשר הוא מחזיק בפנס. הכניסה שלו היתה מהצד האחורי של העסק..."**. השוטר סיפר כי תפס את אותו פורץ והשתלט עליו וכי אותו אדם (שהסתבר מאוחר יותר כקטין בשם ו.א.ק.) אמר לו מיד: **"שבאו שניים ברכב מסוג סקודה והנהג לקח אותי לעסק והוא שבר את הקיר ואמר לי להיכנס"**. מדו"ח הפעולה עולה כי הקטין עטה כפפות על ידיו, ובנוסף הקטין היה רעול פנים.

מדו"חות הפעולה של השוטרים עומאר אבו האני ואיגור בוגוסלבסקי אשר היה אף הם במארב בתוך החנות עולה תמונה דומה.

מדו"ח הפעולה של השוטר עומר אבו האני עולה כי הקטין ו.א.ק. אמר לו, במעמד מעצרו: **"באו שני אנשים עם רכב מסוג סקודה בצבע כהה הנהג בחור גדול לקח אותי לעסק שבר את הקיר מאחורה ואמר לי להיכנס למינימרקט ולקחת את הקופה של העסק עם הכסף"**.

הקטין בהודעתו סיפר כי הוא מתגורר ביישוב ח. ולשאלה איך הגיע לחנות המינימרקט סיפר: **"אדם בא לאסוף אותי מח."** לשאלה מי זה אותו אדם ענה נקב בשמו של המשיב 2. לדבריו המשיב 2 אסף אותו כשהיה לבדו ובהמשך: **"אספנו בצומת בשכונה את זכריה בחורה (המשיב 1)"** וסיפר כי נסעו לביתו של המשיב 2 שם היתה שני עמר, חברתו של המשיב 2. לדבריו נסעו לאחר מכן לסיבוב ו: **"הסתובבנו סתם. פתאום ירדנו וקרה מה קרה... ...הגענו ליד המינימרקט ולקחנו את הפטיש מהפגוש אדם הוציא אותו והתחלנו לתת מכות לקיר במינימרקט כל פעם מישהו אחר, פעם אני, פעם זכריה ופעם אדם נתנו מכות לקיר ועשינו חור"**.

הקטין סיפר כי במקום, טרם שהחלו "בעבודות" כבר היה: **"חור קטן ולא יכולתי להיכנס ועשינו חור יותר גדול ואני נכנסתי בפנים"**. הקטין סיפר כי עובר לכניסתו הותיר את הפטיש בחוץ וביחס לשאלה מתי נעשה לראשונה החור בקיר סיפר כי הדבר לא היה בנוכחותו: **"היום זה פעם ראשונה שבאתי אתו"**. לשאלה האם המשיב 2 דיבר אתו קודם לכן על כוונתו לפרוץ לחנות השיב הקטין: **"כן. הוא אמר לי שהוא רוצה להיכנס לחנות כמה דקות לפני שהגענו לחנות ואני זרמתי אתו"**. הקטין סיפר כי המשיב 2 הורה לו: **"לקחת קופה"**.

בהודעה נוספת שמסר הקטין ביום 31.12.13 שעה 07:01 סיפר כי הכלים שנתפסו שייכים למוסך של המשיב 2 וכי הפטיש שנתפס כמוצג והוצג לו הוא זה ששימש לשבירת הקיר. הקטין הכחיש כי שני ירדה מהרכב לעשות את צרכיה ולדבריו: **"אנחנו נסענו ישר מהבית של עבדו (המשיב 2) ושני לכיוון הקיוסק וכשאני ירדתי יחד עם זכריה ועבדו הוצאנו מהבגאז' את הפטיש הזה שהראית לי לקחנו אותו הלכנו מאחורי הקיוסק איפה השירותים דפקנו על הקיר כל פעם מישהו אחר עד שהקיר נשבר ואני נכנסתי דרך החור בקיר של השירותים. ואחרי שנכנסתי לא ראיתי איפה עבדו וזכריה הלכו. אני נכנסתי ותפסו אותי השוטרים על חם בתוך הקיוסק"**. הקטין שלל את גרסת המשיב 1 כי לא היה עמם שעה ששברו את הקיר, אך סיפר כי הוא מפחד לערוך עימות בשל החשש מבעיות במשפחה.

מדו"ח הפעולה של השוטר ירון וקנין עולה כי קיבל דיווח על רכב סקודה הנוסע ללא אורות ברח' שז"ר בבאר שבע וחוצה רמזורים אדומים. לדבריו, נסע אחריו עד לצומת עם שדרות רגר, שם עצרו את הרכב ברמזור. לדבריו ברכב היו שלושה חשודים (שני עמר ושני המשיבים).

הדברים עולים גם מדו"חות הפעולה של השוטר שרון סויסה. השוטר אביב דסה סיפר כי נערכו לפעילות סמוך לחנות המינימרקט כאשר שלושה שוטרים התמקמו בתוך אותה חנות והוא ביחד עם שוטר נוסף היוו "צוות תגובה". השוטר דסה סיפר כי סמוך לשעה 23:35 התקשר אליו אחד השוטרים שהיו בתוך החנות וסיפר לו: **"שדופקים בקיר של המכולת"**. השוטר סיפר כי התקרב למקום וכשהגיע למקום הבחין ברכב מסוג סקודה יוצא בנסיעה כשאורותיו כבויים. השוטר הבחין ברכב חוצה רמזור אדום והחל לנסוע אחריו, ולכשהתקבצו למקום ניידות נוספות, חסמו את הרכב לאחר שסימנו לו לעצור. לדבריו, נהג הרכב (המשיב 2) התנגד למעצר ושני המשיבים, יחד עם אותה שני עמר אשר נסעה ברכב, נעצרו.

השוטר דסה סיפר כי ערך חיפוש ברכב ומצא מספרי ברזל לגזירת מתכת, מברגה, פטיש, מברג וכפפה.

מתמונות המצויות בתיק החקירה ניתן להתרשם מהחור שנפער בקיר חנות המינימרקט כתוצאה מהאירועים שפורטו לעיל.

שני עמר מסרה בהודעתה כי המשיב 2 המכונה "אדם" הוא חברה והם מתגוררים יחדיו. לדבריה המשיבים הגיעו יחד עם קטין בדואי (ו.) ולאחר פרק זמן מסוים החליטו לצאת לסיבוב בבאר שבע ולאכול. לדבריה, בשלב מסוים הקטין ביקש מהמשיב 2 לרדת בשכונה ג' ואז היא נפנתה לעשות צרכיה ו: **"אדם חבר שלי, זכריה והנער ירדו גם הם והלכו לצד לדבר. לא ראיתי בדיוק הלכו. אחרי שסיימתי לעשות פיפי נכנסתי לאוטו חיכיתי כמה דקות ואז רק זכריה ואדם חבר שלי חזרו לאוטו ואנחנו התחלנו בנסיעה. ואז ראיתי בדרך שיש אחרינו משטרות עד שעצרו אותנו"**.

לדבריה, המשיב 2 הוא בעל מוסך, לא חסר לו כסף ואין סיבה כי יגנוב. שני סיפרה כי היא מכירה את הכלים שנתפסו ככלים השייכים למשיב 2 והמצויים דרך קבע ברכב, ואף סיפרה כי הפטיש שנתפס מצוי דרך קבע ברכב ומוכר לה.

המשיב 1 בהודעתו מיום 31.12.13 05:42 סיפר כי המשיב 2 והקטין אספו אותו מהישוב ח., הם נסעו לבית בבאר שבע, ישבו יחד עם שני והקטין. לדבריו הקטין יצא מהבית והלך למקום שאינו ידוע לו ולאחר מכן נסעו הם (המשיב 1, המשיב 2 ושני) ברכבו של המשיב 2 לכיוון מרכז ה"ביג" ואז עצרו אותם המשטרה. המשיב 1 הכחיש כי היה סמוך לקיר ו/או כי חבט בו.

בהודעה נוספת שנגבתה מהמשיב 1 ביום 31.12.13 שעה 19:30 אישר כי היה אמור להיות ב"מעצר בית" מלא על-פי החלטת בית המשפט, ולדבריו הפר את תנאי השחרור שכן: **"סתם השתגעתי נמאס לי לשבת בבית אז החלטתי לברוח מהבית. מהמעצר בית ואני מצטער על זה"**.

המשיב 2 בהודעתו מיום 31.12.13 טען כי הוא מתגורר בֶּח. וכי הוא בעל מוסך והכלים שנמצאו ברכב הסקודה הם כלים הקשורים למוסך. המשיב 2 סיפר כי הוא מכונה גם "אדם" וגם "עבדו". לדבריו, אסף באותו ערב את המשיב 1 מהישוב ח., אך כלל לא ראה ולא הסיע את הקטין. לדבריו, בביתה של שני היו רק שני והוא ואת המשיב 1 הוריד סמוך לבית החולים "סורוקה". בהמשך שינה גרסתו וסיפר כי הוא, יחד עם שני והמשיב 1, נסעו מכיוון בית החולים "סורוקה" ואז נעצרו על-ידי המשטרה, וטען כי המשיב 1 כן היה אתו ועם שני בבית אך הקטין לא היה אתם.

המשיב הכחיש כי הפטיש שנתפס היה שייך לו וטען כי זו הפעם הראשונה שהוא רואה אותו (וזאת בניגוד לגרסתה של שני לעניין זה).

בעימות בין שני לבין המשיב 1 שינה המשיב 1 את גרסתו כי הקטין יצא מהבית של שני ולא ידע לאן הלך ואישר את גרסתה כי נסעו ברכב ביחד עם הקטין עד למקום בו עצרו. משנשאל לגבי שינוי גרסא זה שתק.

שני ביצעה הולכה עם השוטרים למקום בו לטענתה עצרו את הרכב, והולכה אותם אל אותו מקום שבו נפרץ העסק.

בעימות שנערך בין המשיב 2 לבין שני עמדה שני על הגרסא לפיה נסעו עם הקטין עד לאותו מרכז מסחרי, שם ירדה לעשות את צרכיה והמשיבים והקטין ירדו מהרכב; והמשיב 2 עמד על גרסתו לפיה הקטין כלל לא היה ברכב.

מדו"ח זכ"ד של השוטר ג'קי בן ברוך הנמצא בתיק החקירה עולה כי בשל פגם בקבצים לא ניתן לצפות בצילומי מצלמות האבטחה של חנות המינימרקט שנפרצה.

מחוות דעת מומחה עולה כי הכלים שנתפסו יכולים לשמש ככלי פריצה.

סבורני כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיבים. הקטין וואחיד מפליל אותם במישרין. משמדובר בהודעת שותף הרי שהודעה זו טעונה חיזוק, וסבורני כי במקרה דנן התשתית הראייתית שנוספה על הודעת הקטין הינה הרבה למעלה מהחיזוק הנדרש. כאמור לעיל, קיימות סתירות בין המשיבים לבין עצמם. הפטיש זוהה על-ידי שני כשייך למשיב 2 בעוד המשיב 2 מכחיש כל קשר אליו. שני באמרותיה סיפרה כי המשיבים הגיעו יחד עם הקטין לאותו מקום ואז איבדה עמם קשר עין. שני המשיבים מסרו גרסאות סותרות לעניין זה, כאשר המשיב 2 הרחיק עצמו לחלוטין מהקטין וזאת בניגוד לגרסת המשיב 1 אשר אישר כי היו עם הקטין.

סבורני כי בשלב זה של בחינת קיומן של ראיות לכאורה הרי שקיימות ראיות לכאורה כנגד שני המשיבים כי ביצעו את העבירות המיוחסות להם.

עילת המעצר

ב"כ המשיבים כפרו בקיומה של עילת מעצר.

ביחס למשיב 1 יצוין כבר עתה כי המשיב 1 שוחרר על-ידי בית משפט השלום בבאר שבע ביום 31.10.13 בתנאים של "מעצר בית" מלא בהשגחת ערבים, הפקדה כספית וערבויות, וזאת לאחר שבא-כוחו הצהיר באותו הליך, כי קיימות ראיות לכאורה וקיימת עילת מעצר בעניינו.

על-פי הוראות סעיף 21(א)(2) קמה עילת מעצר מקום שהופר תנאי מתנאי ערובה או שנתקיימה עילה לביטול שחרור בערובה.

משמלכתחילה הוסכם באותו הליך כי קמה עילת מעצר, הרי שממילא משהופר תנאי מתנאי הערובה קמה עילת מעצר בעניינו של המשיב דנן.

אם לא די באמור לעיל, הרי שמסתבר כי נגד המשיב 1 תלוי ועומד כתב אישום נוסף בגין הפרת תנאי שחרורו כאשר על-פי הנתען פחות מחודש לאחר שחרורו בתנאים מגבילים נמצא בשוק העירוני בבאר שבע.

מעיון בחומר החקירה עולה, כי המשיב 1 הפר, כאמור לעיל, את תנאי השחרור, נעצר, וביום 29.11.2013, שוחרר שוב על ידי בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ד"ר י. ליבדרו) בתיק מ"י 54939-11-13 באותם תנאים מגבילים של מעצר בית מלא בהתאם לתנאים שנקבעו בתיק מ"ת 67537-10-13.

כב' השופט ליבדרו הורה בהחלטתו מיום 29.11.2013 על חילוט ההפקדה שהופקדה במסגרת תיק מ"ת 67537-10-13 ועל הפקדה נוספת בסך 7,500 ₪.

די באמור לעיל בכדי להקים עילה למעצרו של המשיב 1, כאשר זו מתעצמת נוכח העובדה שהפרת תנאי השחרור לזוהה בביצוע עבירה, חמורה לכשעצמה, במרחק של קילומטרים לא מעטים ממקום "מעצר הבית" ביישוב חורה.

לאור טענות בא-כוח המשיבים ביחס להיעדר קיומה של עילת מעצר בגין עבירת הרכוש שיוחסה להם הרי שיש מקום לבחון קיומה של עילת מעצר כנגד המשיב 2.

עבירות הרכוש בהן מואשמים המשיבים אינן מן המנויות בחוק כמקימות חזקת מסוכנות. עילת המעצר הנתענת על-ידי המבקשת הינה של מסוכנות כללית לביטחון הציבור מכוח סעיף 21 (א')(1)(ב') לחסד"פ (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.

נפסק לא אחת, כי עבירות רכוש, גם אם אינן מקימות לכשעצמן עילת מעצר, בנסיבות מסוימות תקום עילת מעצר בעניין. בין אם בשל נסיבות המעשה, בין אם בשל נסיבות העושה ובין אם בשל השילוב שביניהן.

משמדובר בעילה הנובעת מנסיבות המעשה, תקום עילת מעצר בעבירות רכוש, במקרים בהם בוצעו העבירות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר או תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים (בש"פ 5431-98 פרנקל נ' מדינת ישראל [פד"י נב (4) 268]) ויודגש כי מבחנים אלו הינם חליפיים זה לזה ולא מצטברים זה לזה. בבש"פ פרנקל רוסלן אמנם המסכת העובדתית היתה שונה מעניינם של המשיבים דנן, ואולם בית המשפט העליון קבע במסגרת אותו הליך קביעות כלליות ביחס לקיומה של עילת מעצר בעבירות רכוש, מקום שהעילה נלמדת מנסיבות המעשה (בנפרד מנסיבות העושה):

"ניתן לקבוע כי עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של מספר עבריינים, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את בטחון האדם ואת בטחון הציבור".

כאמור, בית המשפט העליון במובהק בחן תחילה את העיקרון לפיו יבחן קיומה של עילת מעצר ורק לאחר מכן נפנה

לבחון את נסיבותיהם של המשיבים באותו מקרה, ועל-כן, אין משמעות של ממש לאבחנה בין נסיבות המקרה שם לבין נסיבות המקרה דן.

כך למשל בבש"פ 5814/06 מדינת ישראל נ' שלומי אוחיון [פורסם במאגרים] ציין בית המשפט העליון: "אמנם ענייננו בעבירות רכוש בעיקרן אך כבר נקבעה ונשנתה ההלכה כי גם בעבירות מסוג זה עשויה לקום עילת מעצר עד תום ההליכים".

בבש"פ 4604/06, מאלק סמארה ואח' נ' מדינת ישראל . תק-על 2006(2), 3801):

"עבירות הרכוש המיוחסות לעוררים אמנם אינן נמנות עם העבירות המקימות חזקת מסוכנות ועילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996. יחד עם זאת, הפסיקה הכירה בכך שבנסיבות מסוימות עשוי להיווצר יסוד סביר לחשש שהנאשם יסכן את בטחון הציבור גם כאשר בעבירות רכוש עסקינן. כך, עבירות רכוש עשויות להצביע על מסוכנות כאשר הן מבוצעות באורח שיטתי או בהיקף ניכר, תוך התארגנות וחבירה של מספר עבריינים או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים"

לפיכך, אין לשלול קיומה של עילת מעצר בכל מקרה של עבירות המבוצעות נגד הרכוש, ויש לבחון את מכלול הנסיבות כדי לקבוע אם נתקיימה עילת מעצר, וכפי שנקבע מפורשות הן בבש"פ סמארה דלעיל והן בבש"פ רוסלן פרנקל המבחנים הם חליפיים זה לזה.

מטבע הדברים, משבוחנים קיומה של עילת מעצר על-פי נסיבות המעשה, הרי שהמסקנה משתנה בין מקרה למקרה באופן פרטני על-פי נסיבותיו, כך למשל בעמ"ת 39013-11-13 אבו קרינאת נ' מדינת ישראל [לא פורסם] מצא בית המשפט המחוזי באר שבע (כב' השופט אינפלד) כי קמה עילת מעצר גם בעניינו של אדם נטול עבר פלילי מקום שבו עבירת הרכוש כללה פירוק חלקים מתוך רכב שנפרץ תוך שבוצעה על-ידי שניים שהגיעו יחדיו באישון ליל לפארק באמצעות רכב אחר.

בנוסף, עילת מעצר בעבירות רכוש יכול ותקום גם כאשר מדובר בעבירת רכוש יחידה, אשר אינה עונה למבחנים דלעיל, אם נסיבות העושה מקימות אותה, קרי - עבר פלילי המצביע על קיומה של מסוכנות מצד המשיב:

"את עבירות נגד הרכוש אמנם לא מנה המחוקק... כעבירות היוצרות 'מסוכנות סטטוטורית', ולכן יש לבדוק כל מקרה לנסיבותיו ועל התביעה להוכיח את המסוכנות. ואולם, הפסיקה קבעה כי עבירות אלה אינן חסינות ממעצר עד תום ההליכים, ובדין כך. נקל לשוות בנפשו את תחושתו הקשה, את אבדן הבטחון ואת הייאוש הקודר של קרבן עבירה, אם משגילה בשובו לביתו כי פרצו אליו ורכושו נגנב, ואם כשיוצא הוא את הבית כדי לגלות כי רכבו שהחנה אמש נעלם ואיננו. על המשפט לתת יד למאבק באלה, ולעניין המסוכנות-לא הרי מי שנתפס לראשונה כהרי מי שגורר אחריו שובל ארוך של מעשים, והפך את הפגיעה ברכוש הזולת למעין למקצוע רחמנא ליצלן" (בש"פ 3453/05-ארז אברג'יל נ' מדינת ישראל . תק-על 2005(2), 1047).

וראה גם:

"כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוכננת לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות... חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש שדומה כי ליבנו גס בהם... אין לראות בעבירות רכוש כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה... העבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה גם אם אינן מתוכננות הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הביטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה בהאידינא להפוך חיש מהר למרדף משטרי על כל הסכנות הכרוכות בכך... מי שהצליח לצבור אוסף כה מרשים של הרשעות בתחומים שונים, ובעיקר בתחום גניבות הרכב וגניבות מרכב מעיד על עצמו כי אין עליו מורא מלכות ומוראו של דין ומכאן קמה עילת המסוכנות..." (בש"פ 45/10 פאדי מסראה נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).

הקביעה כי גם ביחס לעבירת רכוש יחידה אשר נסיבות ביצועה אינן עונות על המבחנים שהותוו בבש"פ פרנקל-רוסלן תקום עילת מעצר נוכח נסיבות העושה הנלמדות מעבר פלילי עוברת כחוט השני בהלכה הפסוקה. כך למשל נפסק כי:

"גם מקום בו העבירה מיוחסת ונסיבות ביצועה אינן מצביעות על מסוכנות כשלעצמה וברגיל לא תקמנה עילת מעצר, הרי שהשילוב בין העבירה המיוחסת לבין קיומו של עבר פלילי עשיר בעבירות דומות מצד הנאשם, יכול שיצביע על המסוכנות הנשקפת מצדו לשלומו ולבטחונו של הציבור ולפיכך יקים עילת מעצר" (בש"פ 2911/08 רמי שוקרון נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).

וראה גם:

"אמנם, במקרה שבפנינו לא מדובר בעבירות רכוש שמקימות בדרך כלל עילת מעצר כאשר בוחנים את העבירה בלבד, אולם המסוכנות במקרה של המשיב נלמדת מעברו הפלילי..." (בש"פ 20996/06 (המחוזי ב"ש) מדינת ישראל נ' זוהר מאיר [לא פורסם]).

וראה גם בש"פ 1221/11 עימאד קוזלי נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים].

ומן הכלל אל הפרט.

במקרה דנן מצא בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעניינו של הקטין וואחיד אבו קיעאן (אשר כתב אישום כנגדו הוגש בנפרד) כי היה מקום להורות על שחרור הקטין בתנאים מגבילים אך זאת במסגרת קביעת תנאי שחרור מכוח הוראות סעיף 48 ולא מכוח הוראות סעיף 21 לחוק המעצרים.

השאלה הצריכה עיון היא האם בעניינו של המשיב 2, מתקיימות אותן נסיבות שהתקיימו בעניינו של אותו קטין אשר היה שותף לביצוע העבירות ואשר מצדיקות קביעת תנאי שחרור מכוח הוראות סעיף 48 חלף קביעת קיומה של עילת מעצר ובחינת היתכנות חלופה מכוח הוראות סעיף 21 לחוק.

סבורני כי ביחס למשיב 1 השאלה מתייתרת, לאור קיומה של עילת מעצר עצמאית ומובהקת בעקבות העובדה שהמשיב 1 הפר תנאי שחרור בערובה, בפעם השנייה בתוך חודשיים, ולאחר שנעצר, שוחרר שוב בתנאים, חולטה ההפקדה ונדרש להפקיד הפקדה נוספת ותוך שהפעם נלוותה להפרה ביצוע עבירה חמורה, ובשים לב לקיומו של כתב האישום התלוי ועומד נגדו בגין ההפרה הקודמת והן נוכח העובדה שנגד המשיב 1 תלוי ועומד כתב אישום נוסף בגין עבירה בעלת אופי דומה.

ביחס למשיב 2, כעולה מחומר החקירה, מדובר בעבירה שבוצעה תוך התארגנות של מספר עבריינים, ולאחר היערכות מתאימה אשר מלבד ההגעה מהיישוב חורה (כבעניינו של הקטין) כללה גם את אותה פעולה מקדימה של יצירת החור הקטן יותר בקיר מספר ימים עובר לאותה התפרצות.

הקטין ייחס את מתן ההוראות והיוזמה למשיב 2.

מטבע הדברים, צירוף מקרים בו באקראי הגיעו השלושה דווקא אל חנות שמספר ימים קודם לכן נפער בצדה האחורי והנסתר חור בקיר, והגיעו דווקא אל אותו קיר נסתר על-מנת להרחיב את אותו חור, הינה בגדר אפשרות שכמעט אינה מתקבלת על הדעת.

סבורני כי קיימת אבחנה של ממש בין עניינו של הקטין אשר עניינו נבחן ע"י בית המשפט המחוזי בבאר שבע לבין עניינו של המשיב 2.

הקטין "הובא" על-ידי המשיב 2 אל אותו כותל כאשר לדברי הקטין, לא היה שם קודם לכן. ניתן ללמוד מהנסיבות כי המשיב 2, בחר לשוב אל אותו מקום לאחר אותה היערכות מוקדמת, מספר ימים קודם לכן, לאחר שבחר למטרה זו קטין אשר יוטל עליו להיכנס מבעד לחור שבקיר.

העובדה שהמשיב 2 ידע להנחות את הקטין ולעשות בו שימוש תוך שהסביר לו כי עליו להיכנס ולקחת את הקופה, ותוך שהוא זה שהביא את הקטין לשם ברכבו והוא זה אשר על-פי הראיות סיפק את כלי הפריצה, מלמדת הן על תחכום והן על התארגנות.

סבורני כי בנסיבות אלו בהן ניתן ללמוד מחומר החקירה כי לא מדובר במשיב אשר ביצע את העבירה באקראי אלא בעבירה שבוצעה לאחר תכנון והיערכות, תוך "הפעלת" הקטין והבאתו למקום לשם כך, ותוך התארגנות בין מספר עבריינים, מלמדות אותן נסיבות על מסוכנות מצד המשיב.

ביחס למשיב 2 סבורני כי בין אם אקבל עמדת המבקשת ביחס לקיומה של עילת מעצר מכוח סעיף 21 לחוק ובין אם אקבל עמדת ב"כ המשיב כי יש להורות על שחרורו בתנאים מגבילים מכוח הוראות סעיף 48 לחוק (בהתאם להחלטת ביהמ"ש המחוזי בעניין הקטין) הרי שנוכח האבחנה הברורה בין עניינו לבין עניינו של הקטין יש לבחון קביעת תנאי שחרורו או אפשרות שחרורו לחלופת מעצר בכובד ראש, ותוך בחינת האפשרויות המוצעות והתאמתן.

ביחס למשיב 1 גם משקיימות ראיות לכאורה וקמה עילת מעצר מובהקת שומה על בית המשפט לבחון חלופת מעצר.

בעניינו של המשיב 1, סבורני כי ראוי לבחון זאת בזהירות, ותוך הסתייעות בשירות המבחן, אשר יבחן את מאפייניו של המשיב 1 עצמו, היתכנות חלופת מעצר בכלל בעניינו, לנוכח הקושי המובנה ליתן במשיב אומן מחודש לאחר שהפר פעמיים תנאי שחרורו בתוך פרק זמן של חודשיים, וככל שקיימת היתכנות שכזו, התאמתן של החלופות המוצעות למאפייניו של המשיב 1 עצמו.

לבקשת קצינת המבחן המחוזית הגב' אלה איתן, נוכח מצוקת כוח אדם בימים אלו בשירות המבחן, אין מנוס מקביעת מועד מרוחק מן המועדים שהיו נהוגים עד עתה.

לאור האמור לעיל, דוחה הדיון ביחס למשיב 1 ליום 05.02.2014 בשעה 09:00.

שירות המבחן מתבקש להגיש תסקיר מעצר אודות המשיב 1 עד למועד שנקבע.

תשומת לב שירות המבחן כי ניתן ליצור קשר עם בא כוח המשיב עו"ד רן אבינועם

בטל: 054-6490794, פקס: 08-6655578.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לשירות המבחן.

המשיב 1 יישאר במעצר עד למתן החלטה אחרת, ויובא לדיון הנ"ל באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום י"ג שבט תשע"ד, 14/01/2014 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה ביחס למשיב 2

בהמשך להחלטתי הקודמת מהיום, ראוי לציין כי מדברי הערבים הסתבר, כי הקטין שמסר הודעה מפלילה המהווה את עיקר התשתית הראייתית כנגד המשיב 2 מתגורר בסמיכות מקום למקום מגורי משפחת המשיב 2, למקום החלופה המוצעת ואותו קטין למעשה קשור בקשרי משפחה עם המשיב 2.

מטבע הדברים, ובנוסף לכל האמור בהחלטתי הקודמת מהיום, אותה קרבה אל הקטין המפליל מקימה מאליה חשש מובנה לשיבוש הליכי משפט, ומכאן שקמה עילת מעצר גם מכוח חשש זה.

הגם כך, לאור קרבת המשפחה ובהינתן שכיום ישנה נגישות ממילא אל הקטין, הן באמצעים תקשורתיים טכנולוגיים, והן באמצעות בני המשפחה, הסמיכות הגיאוגרפית של מקום החלופה, הגם שיש בה בעייתיות מסוימת, אינה לכשעצמה הגורם המשמעותי ביותר מבחינת החשש למניעת שיבוש, שכן כאמור לעיל, החשש מהשיבוש יכול להתקיים גם ממקום חלופת מעצר מרוחק יותר.

למשיב 2 רישום ללא הרשעה מיום 23.06.2013 בעבירה שונה באופייה.

סבורני, כי בנסיבות העניין, ראוי להורות על שחרור המשיב 2 כמוצע על ידי בא כוחו בתנאים של מעצר בית בפיקוח הערבים הנ"ל.

סבורני, כי את הפגמים במנגנון המוצע על ידי ב"כ המשיב, עליהם הצביע ב"כ המבקשת, ניתן לנסות ולאזן באמצעות הפקדה משמעותית, אשר תהווה בפני עצמה גורם מרתיע ומרסן.

בקביעת גובה ההפקדה, יש לקחת בחשבון את יכולותיו הכלכליות של המשיב 2.

מחומר החקירה עלה, כי המשיב 2 הינו בעל מוסך, ועל כן על ההפקדה להיות מידתית על מנת להשיג את מטרותיה מחד, ולא להיות בלתי אפשרית מאידך.

סוף דבר - אני מורה על שחרור המשיב 2 בתנאים הבאים:

- א. "מעצר בית" מלא ב....., בתוך מבנה מגורים האחד הנמצא במקום;**
- ב. המשיב 2 יהיה כל העת במקום "מעצר הבית", באותו מבנה מוגדר, בהשגחה רציפה ותמידית**

של הערב ע.ע.א.ק., או לסירוגין של ק.ע.א.ק., ומובהר כבר עתה למשיב 2 ולערבים הנוכחים באולם, כי הימצאות המשיב 2 מחוץ למבנה (לרבות כל מבנה סמוך כולל שיג וכל מבנה אחר), או בתוך המבנה, ללא נוכחות אחד מן הערבים הנ"ל, תהווה הפרה בפני עצמה של תנאי השחרור;

ג. נאסר על המשיב 2 ליצור כל קשר בין במישרין ובין בעקיפין עם הקטין, ו.א.ק. או עם מי מעדי התביעה האחרים, לרבות שני עמר;

ד. הפקדה בסך 18,000 ₪;

ה. ערבות עצמית וצד ג' של כל אחד מהערבים הנ"ל בסך 18,000 ₪ כל אחת;

ו. במקרה של צורך בטיפול רפואי דחוף יודיע אחד מהערבים לקצין התורן או הקמ"ן בתחנת העיירות על היציאה לטיפול הרפואי, טרם היציאה, המשיב ייצא בליווי ערב, ומיד עם שובו יתייצב בתחנת העיירות בפני הקצין התורן או הקמ"ן ויציג תיעוד רפואי המלמד על אותו טיפול;

ז. התייצבות לכל הדיונים שנקבעו בעניינו;

ח. לא יעמוד המשיב בתנאי מתנאי השחרור, יעצר ויובא בפני ביום 16.01.2014 עד השעה 10:00.

ב"כ המשיב 2, יבהיר שוב הן למשיב 2 והן לערבים את כל תנאי השחרור, כל חובותיהם על פי תנאי השחרור, ואת ההשלכות האפשריות ככל שיופרו תנאי השחרור, הן ביחס לחילוט הערבויות והן ביחס למעצרו המחודש של המשיב 2.

ניתנה והודעה היום י"ג שבט תשע"ד, 14/01/2014 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

קובע למענה בתיק העיקרי ת.פ. 5092-01-14 ליום 23.01.2014 שעה 13:00 בפני כב' השופט דניאל בן טולילה.

המשיב 1 יובא לדיון הנ"ל באמצעות שב"ס.

ככל שהמשיב 2 לא יעמוד בתנאי שחרורו, יובא באמצעות שב"ס.

ככל שהמשיב 2 ישוחרר, המשיב 2 והערבים הנוכחים באולם מזהרים, כי עליו להתייצב למועד שנקבע, לא יקבל הזמנה נוספת, ובאם לא יתייצב יוצא נגדו צו הבוא ויכול ויחולטו הערבויות.

ניתנה והודעה היום י"ג שבט תשע"ד, 14/01/2014 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט